

да не изчисляваме сичките наредъ, защо нееще да ни постигне време. Тѣка ѣ прочее достойно да се пожалимъ съ негодобателенъ гласъ, и да речелиъ тако. О ѣзыче разбращенный и неководержный! да ли ще имамъ и въздрѣги некой ѣзыкъ толко разбращеніе и несогласіе! отъ предизаоженните прочее прилѣври, може да бѣди секой колокоса испорченны рѣчи те и въз произношеніе то, и въз ѡкончаниѣта, и въз ѡксїи те, коѣ то нема въз нїкой ѣзыкъ. Но ще да рече некой защо съ това трѣвѣка да се похвалиме защо ни ѣ богатъ и многообразенъ ѣзыкѡ, а не да сме ѡуборни. Това не ѣ богатство но разбращеніе на ѣзыкатъ. И коа ни ѣ нѣжда да ѣскаме да захищаваме толко разбращеніа на ѣзыкатъ ни, и да подтверждаваме рѣчи испорченны и инозѣчны; не ѣ ли подобро да приаѣжлѣваме всакъ по силѣ своѣй да ѡтвѣгнѣваме отъ покрежденны те и испорченны те произношеніа: що ще да пишемѣ нѣща, не ѣ ли подобро кѣщи: що ще да пишемѣ кинїга, не ѣ ли подобро и поправо кнїга; и що ще да пишемѣ камакъ, не ѣ ли поправо каменъ; тако и пѣлакъ песѡкъ, и пѣтакъ петѡкъ, и лѣпъ хлѣвъ, и чилѣкъ челѡвѣкъ, и канїа нѡбжница, и ѣксѣръ гвѡздѣ, и кракъ ногѣ, и лѣ